

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

**Spauter, Johannes de
Argentorati, Anno, M. D. XV.**

De seruitute epithetorum Ex eode[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

Iacobo tutori iuris pontificij consultissimo reddatur Handvuerpfe agenu. Fausto Andrelino poetę diuino. Etiam si nunc receptū est, ut allentatiūcula nominū auferat, hūc in modū. Ornatissimo uiro magistro Antonio patricio Romano, Malui ego bonarū literarum studiosos cū his allentationibus, cūq; uulgata consuetudine, uelisc; (ut aiunt) pugnare. Varie pro materia utemur epithetis, ueluti principem a quo muneris quippiā coneris auferre, cuiue munere accepto gratias agas, intēpestiue fortissimū, inuicissimum appellaris, rectius munificentissimū aut benignissimū nominaturus. Ignosces primo errori dux mitissime, patere te exorari clemētissime cæsar. Turcarū uim a christianorū humeris depelle rex inuicite, restitue per calumniam oppressum æquissime iudex. In bonā partem accipias uir humanissime. Non meū est tibi consiliū impertiri uir prudētissime. In hmōi orationis genere nō sunt speciosa epitheta, sed argumēti pondus obtinent, hec ex Erasmo.

De transfigurandis epithetis. Ex eodem.

Transfigurantur hęc adiectiua non inelegāter in substantiua. Itaq; pō nominis uicem tenēt. Obsecro te pater piissime. Obsecro tuam pietatē pater. Gratulor tibi uir fortissime. gratulor tuę fortitudinī &c. Tuā inquā improbitatē appello. i. te improbe &c. his si modice, & in loco utamur, et grauiorē amplificādo reddemus orationē, & grata uarietate nominabimus, nā uulgo in his nullus est modus, neq; in loco faciunt hoc modo. dominatiōis tuę literas accepimus. Et reuerendissima tua p̄sentia mihi significauit, & charitati tuę breuiter respōdeo, & nostra paruitas dignissime paternitati tuę gratias agit. hęc ex Erasmo. Eiusdē studiū dicūtur contyronēs inquit idem, cuius sunt & hęc. Illa recte. stultitię meę tua prudentia sit p̄sidio. Nostrā te nuitatē tua liberalitas foueat, nostrā inopiā tua copia sustineat.

De seruitute epithetorum Ex eodē.

Fugiēda est infelicitas eorū qui se certis quibusdā uocibus alligant, quas magna superstitione imitari aut uerso p̄ferri ordine piaculū putant, ut pontificē summū, sanctissimū patrē nō dicamus episcopū reuerendū, abbatem uenerabilē. Regem christianissimū. Ducem illustrem. Comitē generosum, neq; fas esse hęc inter se cōmutari, ego miserrimū puto seruari uocabulis. Quid enim si regem pro patrię salute sese periculis obijcientem piissimum dixerō, ridebit me crasso Vulphanus ore. Quid si summū pontificem optimū, maximūq; pastorem, non optime dixerō. At isti aliud dominus Petrus, & Petrus dominus, deq; his tricus doctissimi scilicet homines sudantes

disputant. Quid si utrūq; iuxta sit barbarū, cōditionis nomē domi-
nus est non honoris. Tyrannū non magnificū, Nam & lenonē cui
mancipia sunt, dominū recte dixeris. Magistrū nostrū si dicas, theo-
logum intelligūt, nostrū magistrū illū posse uocari qui gregē agat.
Tanullū interest inter agreitē caprariū, & celestē theologū. Tu ne o
theologe tætrice, morū censor, & grauitatis columen, his nugis tū
bi places. Tu ne dogma professus qui uetuit uenerabile nomē affe-
ctaremus. Cristas canas erigis q̄ties magister noster appellaris, quā
diluturus si quis noster magicū illud pronomen pretulerit. Magica
sunt ista nō oratoria, & ab aulicis assētoribus in stabul, aut, in sym-
posijs conficta. Indignissima ꝛo quę ludis literarijs importent. hæc
eloquentissimus theologus & orator Erasmus roterodamus, q̄ opti-
mo iure debacchatur plurimū in pluraliter uni loquētes, quos ipse
uoscitatores nominat, multis rationibus probat apertissime nullū
esse honorē unicū pluralitue compellare. Sed quid ego (inquit) nūc
belluas istas literas doceam, Etñ si oleū et operam perdit qui asinos
ducit ad lyram, mltō maxime qui uetulos asinos. Nam si probatos
grammaticos adimus in prima persona mutat numerus persæpe, aut
modestię, aut festiuitatis, aut euphonię gratia. In tertia p̄sona ꝛo rar-
ro, sed eisdem de causis excepta modestia, porro in secunda persona
nūq; nisi inuidię causa mutāndus est numerus, quod genus sunt illa
ubi ad te uxoris uentū est, tum siunt senes, et quę uestra libido, unde
repente, quod inuidiosum tot sæculis fuit honorificū esse cœpit, si de
se loqui pluraliter modestū est, alteri loqui pluralitue, maligni atq; in-
uidi sit necesse est. Oro uestrā humanitatē unicū erit mendum. Nem-
pe uulgaris honor, Oro reuerendissimas humanitates uestras, bene-
duplicatū uitiū mediocris honor, & ferēdus. Adde tertiā plenā inie-
ris gratiā. Oro reuerēdissimas paternitates uestras domine prestātis-
sime. Cumulatissimā uis inire gratiā. Quadrigā barbarissimorū faci-
to hūc in modū. Oro reuerēdissimas paternitates ūras, dñe p̄stātissi-
me dñe p̄sul euge euge, iste demū honorificētissimus ē sermo. Cuiꝰ
si quis spurcitiā nō uidet, illiteratissimus sit necesse est. si quū uideat
non expuit, patiensissimus, si tam absurdā assentationē libētius etiā
auribus haurit gloriosissimus etiā sit oportet. hæc & multo plura
in leuissimos nebulones doctissimus theologus & orator Erasmus.

Vale quomodo faciendum.

Claudūtur Ciceronis epistolę ferme hoc uerbo. Vale, cui uix unq̄
quippiā adijcit, possumus & sic uale facere, ut Erasmus cum Mancí-
nello docet. Mea Terentiā uale. Vale mi suauissime frater. Mea spes-